

Η οικονομική κρίση και η καθημερινότητά μας

Του ΑΛΕΞΑΝΔΡΗ Σαράντου
Αναπληρωτή Προέδρου της Διοίκησης
του Ε.Κ.Αρκαδίας

Το τελευταίο διάστημα έχουμε γίνει μάρτυρες μιας πρωτόγνωρης οικονομικής κρίσης, σε παγκόσμιο επίπεδο, με επίκεντρο το χρηματοπιστωτικό σύστημα και όχι μόνο.

Η κρίση, με τα αίτια της, τον τρόπο που εκδηλώθηκε και τον τρόπο που επηρεάζει το σύνολο της παγκόσμιας οικονομίας έχει ιδιαίτερο ενδιαφέρον, όχι μόνο σε οικονομικό επίπεδο αλλά και σε πολιτικό και ιδεολογικό.

Από πολλές πλευρές γίνεται συντονισμένη προσπάθεια να παρουσιαστεί η κρίση ως ένα φαινόμενο «απληστίας» και ιδιοτελών συμφερόντων των αποκαλούμενων golden boys του χρηματοπιστωτικού συστήματος. **Επιχειρείται** με αυτό τον τρόπο να δικαιολογηθεί ο άκρατος νεοφιλελευθερισμός και να θεωρηθούν «ως αποδιοπομπαίοι τράγοι» οι διαχειριστές του. **Πρόκειται για επιχειρηματολογία η οποία:**

Βολεύει το κεφάλαιο και τους πολιτικούς εκφραστές του αφού θεωρεί το σύστημα σωστό και ρίχνει τα βάρη στους «κακούς» διαχειριστές.

Κρύβει το γεγονός ότι η κρίση οφείλεται στις τάσεις του καπιταλισμού για μεγιστοποίηση των κερδών του, την υπερσυσσώρευση των κεφαλαίων, στη συρρίκνωση των λαϊκών εισοδημάτων, στις άγριες περικοπές των κοινωνικών δαπανών.

Οι πολιτικοί εκπρόσωποι του κεφαλαίου για να αντιμετωπίσουν τη δομική αυτή κρίση του καπιταλισμού, «ξαφνικά» βρέθηκαν να ακολουθούν πολιτικές που μέχρι χθες καταδίκαιζαν. Τους έπιασε μια περίεργη σοσιαλμανία.

Από το λιγότερο κράτος και τις ιδιωτικοποιήσεις πέρασαν στις κρατικοποιήσεις των τραπεζών υπό πτώχευση. Από το δεν υπάρχουν χρήματα για τις κοινωνικές δαπάνες στα δις ευρώ και δολαρίων για την στήριξη των τραπεζών.

Την ίδια πολιτική ακολουθεί στη χώρα μας η κυβέρνηση. «Ξαφνικά» ανακάλυψε ότι μπορεί να διαθέσει 28 δις € για τη στήριξη των τραπεζών, όταν στον προϋπολογισμό προβλέπεται μείωση των δαπανών για την παιδεία, μείωση των δαπανών του Προγράμματος δημοσίων επενδύσεων και παράλληλα αύξηση των δαπανών για στρατιωτικούς εξοπλισμούς. Το ποσό που διατίθεται για τη στήριξη των τραπεζών αντιπροσωπεύει πάνω από το 10% του Α.Ε.Π.

Την ίδια στιγμή η κυβέρνηση, πιστή στις δογματικές νεοφιλελεύθερες αντιλήψεις της αρνείται επίμονα τη στήριξη των χαμηλόμισθων και χαμηλοσυνταξιούχων, τη στήριξη της δημόσιας παιδείας και υγείας, της νέας γενιάς, της απασχόλησης, του αγροτικού εισοδήματος. **Η επιχειρηματολογία γνωστή:** οι προτάσεις αυτές είναι ανεδαφικές και ανερφάμοστες γιατί δεν υπάρχουν λεφτά.

Η κρίση δεν είναι μόνο χρηματοπιστωτική. Νέες καταιγίδες έρχονται με τη μορφή μιας κρίσης της απασχόλησης, του κοινωνικού κράτους, της λεγόμενης πραγματικής οικονομίας.

Η επερχόμενη ύφεση, ανεξάρτητα από το χρόνο εκδήλωσης της και την ένταση της, θεωρείται βέβαιο ότι θα επηρεάσει το σύνολο της οικονομίας **με ιδιαίτερα αρνητικές επιπτώσεις για:**

- Τους μισθωτούς και συνταξιούχους λόγω της μείωσης του πραγματικού εισοδήματος των.
- Τις μικρομεσαίες επιχειρήσεις όλων των κλάδων λόγω έλλειψης ρευστότητας και μείωσης του τζίρου τους.
- Την απασχόληση επιδεινώνοντας την κατάσταση με ιδιαίτερα αρνητικές συνέπειες για τη νέα γενιά.

Οι συνέπειες αυτές μπορούν να αντιμετωπιστούν. **Αυτή την ώρα θεωρούμε ότι έχουν όσο ποτέ ανάγκη τα εξής:**

Αναδιανομή του παραγόμενου πλούτου υπέρ των δυνάμεων της εργασίας μέσα από τη **γενναία αύξηση** των μισθών και συντάξεων, ιδιαίτερα των χαμηλότερων, και την **ενίσχυση** του κοινωνικού κράτους **και των δημοσίων** επενδύσεων.

Νέα προοδευτική χρηματοπιστωτική πολιτική, η οποία θα έχει ως επίκεντρο ένα ανασυγκροτημένο και ισχυρό δημόσιο χρηματοπιστωτικό δίκτυο, που θα λειτουργεί με αξιοπρεπείς συνθήκες εργασίας, μακριά από κερδοσκοπικές λογικές, και με αποκλειστικό γνώμονα να εξυπηρετεί μια νέα αναπτυξιακή, κοινωνική, και οικολογική προοπτική για τη χώρα.

Στόχος του συνδ. κινήματος πρέπει να είναι **την κρίση να πληρώσουν αυτοί που ευθύνονται** και όχι για μια ακόμη φορά οι εργαζόμενοι.

Η Πανεργατική Απεργία της 2 Απρίλη 2009 της ΓΣΕΕ, προτάσσει τα ζητήματα της προστασίας της εργασίας και της απόκρουσης των απολύσεων, της ενίσχυσης μισθών συντάξεων και επιδομάτων ανεργίας, της κατάργησης της ανασφάλιστης και της επισφαλούς εργασίας, την αναβάθμιση των δικαιωμάτων και του δημοσίου χώρου.

Η απεργία αυτή πρέπει να είναι η κορύφωση μιας μεγάλης δραστηριότητας. **Πρέπει να δώσει το ηχηρό μήνυμα αποφασιστικότητας ότι οι εργαζόμενοι δεν πρόκειται να πληρώσουν για μια ακόμη φορά την οικονομική κρίση για την οποία άλλοι ευθύνονται.**